

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Jeg vil gerne allerførst sige til hr. Villy Søvndal og hr. Kjeld Albrechtsen, at jeg synes, de i deres indlæg aldeles forsømte at have den dimension med, som en række tilhængere af dette forslag har været meget optaget af, nemlig forholdet til Polen, Tjekkiet og Ungarn.

Både hr. Søvndal og hr. Albrechtsen kredsede til det ulidelige om Dumaen, som om det var det eneste, vi skulle interessere os for, og det er det altså ikke. Det er vigtigt at følge diskussionen i hele det europæiske område og notere sig de ønsker, der jo er – bl.a. i de tre lande, som der her er tale om – om at blive medlem af den vestlige forsvarsalliance.

Og helt galt gik det jo for hr. Albrechtsen, da han skulle beskrive situationen i de baltiske lande.

Hr. Albrechtsen har ved flere lejligheder nærmest optrådt som repræsentant for de mest nationalistiske røster i den russiske Duma, når det drejer sig om omtale af de baltiske lande, og nu sagde hr. Albrechtsen nærmest ordret, at de baltiske lande på det groveste undertrykker den russiske befolkning i disse lande.

Det er en aldeles urimelig beskrivelse, som jeg klart må tage afstand fra.

Hr. Søvndal talte om OSCE.

Må jeg gøre opmærksom på, at OSCE har missioner både i Estland og i Letland, som nøje følger, hvorledes det russiske mindretal behandles, og følger udviklingen i statsborgerlovgivningen i de baltiske lande. Og må jeg også gøre opmærksom på, at OSCE's højkommisær for nationale mindretal, den meget ansete tidligere hollandske udenrigsminister Max van der Stoel er fremkommet med en række anbefalinger til Estland og Letland vedrørende behandling af det russiske mindretal, og at disse to lande er i færd med at gennemføre disse anbefalinger fra mindretalskommisæren.

Derfor må jeg klart tage afstand fra den beskrivelse, som hr. Albrechtsen her kommer med, og som jeg finder er hentet helt ud af den blå luft.

Hr. Søvndal mente, at det, vi skulle gøre, var at yde massiv økonomisk bistand til de nye demokratier.

Det er jeg sådan set enig i er et vigtigt led i Europas politik over for de østeuropæiske lande, og det er faktisk også det, som EU planlægger at gøre: EU har for perioden år 2000-2006 opstillet et samlet bistandsprogram for de cen-

tral- og østeuropæiske lande på 75 mia. ecu, noget, der ligner 600 mia. dkr. over 6 år.

Det er en meget omfattende økonomisk bistand, og det synes jeg er godt, og jeg støtter det helhjertet, og vi vil også prøve at se, om vi ikke kan finde yderligere midler. Men der er altså faktisk en sådan økonomisk bistand under udvikling til de central- og østeuropæiske lande, foruden hvad de enkelte lande selv yder, og Danmark yder jo selv en meget omfattende bilateral indsats.

Hr. Søvndal var meget inde på, at vi skulle udbygge OSCE.

Ja, det synes jeg også, og jeg ikke alene synes det, men vi har faktisk også gjort noget ved det: I vor formandskabsperiode er der sket en betydelig udvikling af organisationen, og det er en stærkere organisation i dag, end da vi startede vort formandskab.

Men jeg synes, hr. Søvndal skylder sig selv at blive klar over, at det er et bærende princip i OSCE – senest bekræftet ved mødet i København kort før jul – at ethvert medlemsland har ret til at vælge sin egen alliance. Det står der faktisk. Det er et af OSCE-principperne, at selvstændige lande selv må vælge deres egne alliancer.

Det er måske ikke alle OSCE-lande, der er så begejstrede for disse formuleringer, men de er altså blevet accepteret og går igen i OSCE's udtalelser. Og det er for mig noget helt væsentligt, når vi skal se på udviklingen i Europa, at fastholde dette princip.

Lad mig understrege det, som flere talere har været inde på: at NATO udtrykkeligt har gjort opmærksom på, at man ikke har nogen planer om og i øvrigt intet behov for at ændre sin gældende atomstrategi i forbindelse med udvidelsen. Med andre ord vil der ikke ske nogen ændringer i NATO's atompolitik som konsekvens af udvidelsen.

Det er meget vigtigt for mig at understrege, at der er tale om et nyt NATO, og jeg vil gerne underbygge dette:

Der er ikke kun tale om, at NATO har indgået samarbejdsaftaler med Rusland og i øvrigt også med Ukraine; der er også tale om, at NATO har udviklet Partnerskab for Fred-aftaler med 27 lande i Europa.

Først NATO-Rusland-Rådet:

Rådet havde sit første møde i september 1997 og sit andet møde i december. Og der er vedtaget en handlingsplan for, hvad det skal beskæftige sig med, og den revideres løbende.